మంచుతెరలు

- తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

శర్మ కారులో మనూని తీసుకెళ్ళటం చూసిన నారాయణరావు "ఎక్కడికి?" అని లలితను అడిగాడు.

"కాసేపు మనూను తిప్పుకు వస్తానని తీసుకెళ్ళారు. ఇక్కడే ఉంటే దాన్ని పట్టుకోవటం కష్టం" ఆమె మాటలకు అదీ నిజమేననుకున్నాడు ఆయన.

డాక్టర్లు వస్తున్నారు. చూస్తున్నారు. తమలో తాము మాట్లాడుకుంటున్నారు. వెళ్తున్నారు. బయటకూర్చున్న వారితో మాట్లాడటంలేదు. ఇది చూసి రేఖకు టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది.

సాగర్ ఇంకా స్పృహలోకి రాలేదు. ఎప్పుడొస్తాడో తెలియదు. ఊపిరి చూస్తుంటే బరువుగా తీసుకుంటున్నట్టున్నది. ఎలా ఏం చేయాలి? ఎవర్ని అడిగితే సాగర్ గురించి వాస్తవం ఎవరు చెబుతారు? అతని పరిస్థితి ఏమిటో తెలుసుకునేదెలా?

తల పగిలిపోయేలా ఉంది. నిలబడలేక పక్కనే ఉన్న స్టూలుపై రేఖ కూలబడింది. అది చూసిన లలిత గబుక్కున వచ్చి రేఖను పట్టుకున్నది.

"రేఖా! కూల్ డౌన్. అన్నయ్యకు ఏం కాదు. డాక్టర్లు చెబుతున్నారు కదా! మేమంతా నిబ్బరంగా లేమా! పద అలా వెళ్ళి కాఫీ తాగివద్దాం. కాస్త రిలాక్స్‌డ్ గా ఉంటుంది"

"ఆయన అలా మంచం మీద పడివుంటే కూల్‌గా ఎలావుంటానే. ఆ మనిషిని అలా వదిలేసి కాఫీలు, టిఫిన్లు ఎలా పుచ్చుకోగలను? ఆయన మళ్ళీ లేచి తిరిగేవరకు నా మనసు నాలో ఉండదు. నేను చేసిన ద్రోహానికి ఆయనకు క్షమాపణలు చెప్పేవరకు నాకు నిద్రపట్టదు. అన్నం సహించదు. నన్ను ఇలా వదిలెయ్యి"

రేఖ మాటలు విన్న రాధాదేవి "అలా అంటే ఎలా రేఖా! వాడు లేచేసరికి నువ్వు పేషెంట్‌వైతే ఎలా? ఈ క్షమాపణలు, పశ్చాత్తాపపడటం తరువాత ముందు వాడు తేరుకోవాలి. ఆ తర్వాతే ఏదైనా. మనమే ఏడుస్తూ కూర్చుంటే మనూ సంగతేమిటి? దాన్ని ఎవరు సముదాయిస్తారు? నాన్నను వదిలి ఒక్కక్షణం ఉండేది కాదు ఆ పసిది. మరిప్పుడెలా దిగులుపడుతోందో చూశావు కదా! దానికోసమైనా మనం నిబ్బరంగా ఉండటం అవసరం"

సుమిత్ర కూడా రాధాదేవి మాటల్ని సమర్థించింది.

"ఇలా ఏడుస్తూ కూర్చుంటే అతను ఆరోగ్యంగా కుదుటపడుతుందా? అతడు స్వస్థుడయ్యేసరికి నువ్వు పేషెంట్‌వవుతావు. మనం చేసే పనిలో విజ్ఞత ఉండాలి. ఇది విచారపడటమో లేక చేసిన తప్పుల్ని తలుచుకుని ఏడవటమో చేయాల్సిన సమయం కాదు. సాధ్యమైనంత త్వరలో అతను ఆరోగ్యంగా తిరిగిరావాలని భగవంతుడిని వేడుకోవటమే మనం చేయగలిగింది. అయినా డాక్టర్లు చెబుతున్నారు కదా పర్వాలేదని. ఇవాళో రేపో అతను మళ్ళీ మనలో పడతాడు. అప్పటివరకు మనకు మనం ధైర్యం చెప్పుకోవాలి. అంతకుమించి చేయగలిగింది ఏమీలేదు. గుండె దిటవుపరుచుకో. మనూను జాగ్రత్తగా చూసుకో. అతను స్పృహలోకి రాగానే

మొట్టమొదట అడిగేది పాప గురించే. ఇంకెవరైనా అతనికి పాప తర్వాతే. కాబట్టి ఇప్పుడు దానికి సంరక్షణ ఇవ్వటం ముఖ్యం. ముందా సంగతి చూడు''

అని సుదర్శనరావును చూస్తూ ''ఎంతసేపిలా నిలబడతాం? కాస్త స్పెషల్ రూమ్ తీసుకోండి. ఇక్కడ అతన్ని అద్దాల్లోనుంచి చూస్తూ కుదుటపడలేం. రూమ్‌లో అయితే వేరుగా ఉంటుంది. అతని గురించి తెలిసిందంటే చాలామంది వస్తుంటారు. పరామర్శిస్తుంటారు. అసలే స్నేహితులు ఎక్కువ ఉన్నవాడు. కాబట్టి రూమ్ ఉండటం మంచిది. అందర్నీ ఒకేసారి ఐ.సి.యులోకి వెళ్ళనివ్వరు కదా! ఒక్కొక్కరినీ వెళ్ళనిస్తారు'' అని చెప్పింది.

ఆమె మాటలకు తలూపి రిసెప్షన్ దగ్గరకు నడిచాడు.

రెండు స్పెషల్ రూమ్‌లు తీసుకున్నాడు. అసలు రెండు రూమ్‌లు ఇవ్వటానికి రూల్స్ ఒప్పుకోవని రిసెప్షనిస్టు చెబుతూ ఆయన హోదా, పలుకుబడి చూసి మారుమాట్లాడకుండా ఇచ్చేసింది.

అందరూ రూమ్‌లోకి వెళ్ళారు. రేఖను కూడా బలవంతంగా లలిత తీసుకెళ్ళింది.

ఇంతలో శర్మ వచ్చాడు. ఐ.సి.యు ముందు అంతవరకు ఉన్న వీళ్ళెక్కడి వెళ్ళారో తెలియక లలితకు ఫోన్ చేశాడు.

''రూమ్ తీసుకున్నాం. ఫస్ట్‌ఫ్లోర్‌లోకి రండి'' రూమ్ నెంబర్ చెప్పింది.

మనూని శర్మ చేతుల్లోనుండి తీసుకుంటూ ''ఏమైనా తినిపించారా?'' అడిగింది.

లేదన్నట్టు తలూపాడు. దానికి బొమ్మలు కొనివ్వటంతో వాటితో ఆడుకునే ధ్యాసలో పడిపోయింది.

''ఇప్పుడే వస్తాను. నువ్వూ వస్తావా?'' అడిగాడు లలితను.

''ఎక్కడికి?''

''పొద్దున్నుండి ఎవరం ఏమీ తీసుకోలేదు. కనీసం పాపకు కూడా పాలుపట్టలేదు. తీసుకొద్దాం.''

రాధాదేవికి చెప్పి ''పదండి'' అన్నది.

ఆస్పత్రిలోనే ఉన్న మెడికల్ షాప్‌లో రెండు ఫ్లాస్క్‌లు కొన్నాడు.

క్యాంటిన్ కంటే బయట కాఫీ బాగుంటుందని గేటు దాటి వెళ్ళారు. ఒక ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీ, మరో ఫ్లాస్క్‌లో పాలు పోయించుకుని రెండు బిస్కట్ ప్యాకెట్లు తీసుకున్నాడు. గేటు దాటుతుండగా పక్కనే కారు ఆగటం చూసి దారి ఇచ్చేందుకు పక్కకు తప్పుకున్నాడు.

''అరేయ్ శర్మా! ఏమిటి ఇటొచ్చావ్? ఈ ఫ్లాస్క్‌లేమిటి?'' పక్కన ఉన్న లలితను చూసి ''లలిత కూడా ఉందంటే ఎవరన్నా పేషెంట్‌ను చూడ్డానికి వచ్చారా?''

''కారు పార్క్ చేసి నోర్మూసుకుని ఫస్ట్‌ఫ్లోర్‌కు రా'' అని రూమ్ నెంబర్ చెప్పాడు.

''విషయం చెప్పరా నాన్నకు. టెన్షన్‌తో అప్పటివరకు ఆగవద్దూ'' అన్నాడు భాస్కర్.

''సాగర్ పరిస్థితి ఏమీ బాగోలేదు'' మిగతావి తరువాత చెబుతానొ అన్నాడు.

సాగర్‌కు బాగాలేదని వినటంతోనే ఉలిక్కిపడ్డాడు.

''ముందు నువ్వు లోపలికి పద. నేను కారు పార్క్ చేసి వస్తాను'' గేరు మారుస్తూ శర్మ జవాబు కోసం ఎదురు చూడకుండా పార్కింగ్ వైపు వెళ్ళిపోయాడు.

పాపకు పాలు పట్టేందుకు స్పూన్ తేవటం మరిచిపోయాడు. అందరూ కాఫీలు తాగటానికి గ్లాసులు తీసుకొచ్చాడు. స్పూన్ లేకుండా ఎలా? భాస్కర్ గుర్తొచ్చాడు. వెంటనే ఫోన్ చేసి స్పూన్ సంగతి చెప్పాడు. అందరికీ గ్లాసుల్లో కాఫీ పోసి ఇచ్చింది లలిత. ఖాఫీ

తాగేందుకు రేఖ మొండికేయటంతో ఆమె చేత బలవంతంగా తాగించారు. పాపకు రెండు బిస్కట్లు ఇచ్చింది సుమిత్ర. అంతలో స్పూన్ తీసుకుని భాస్కర్ రానే వచ్చాడు.

అతన్ని చూడగానే "ఏం బాస్కల్ ఇతొచ్చావు" ఆరిందాలా అందరికంటే ముందే పలకరించింది మనూ.

అంత టెన్షన్‌లోనూ అందరూ నవ్వేశారు.

"విషయం ఏమిటిరా! సాగర్‌కు ఏమైంది?" భాస్కర్ అడిగాడు.

పాప తల్లిదండ్రులు రావటం, పాప ఎక్కడ తనకు దూరమవుతుందోనని సాగర్ భయపడటం అంతా చెప్పాడు.

ముందు సాగర్‌ను చూసేందుకు ఐ.సి.యు దగ్గరకు శర్మతో కలిసి వెళ్ళాడు.

తరువాత డాక్టర్ ముకుందరావును కలిశారు.

"డాక్టర్ సాగర్ పరిస్థితి ఏమిటి? ఎవరైనా స్పెషలిస్ట్ అవసరమైతే పిలిపించండి. దేనికీ వెనకాడనక్కర్లేదు. ఎంతైనా డిపాజిట్ చేస్తాం. ఇంకా స్పృహలోకి రాకపోవటం అందర్నీ కలవరపెడుతోంది. ముఖ్యంగా పాప సంగతి" అడుగుతున్న భాస్కర్‌ను చూస్తూ ముకుందరావు నిట్టూర్చాడు.

"చూడండి..! సాగర్ గురించి మీకంటే మేమే ఎక్కువ ఆందోళన చెందుతాం. ఎందుకంటే అతనెంత సహృదయుడో మాకూ తెలుసు. అందుకే ఒక టీమ్‌నే అతనికోసం ఏర్పాటు చేయబోతున్నాం. రాత్రికిగానీ అతనికి స్పృహరాదు. అతనికి రెస్టు అవసరమని నేనే మత్తు ఇచ్చాను. చేసిన వైద్యం గురించి పేషెంట్ బంధువులకు చెప్పట్మ వృత్తిధర్మం కాదు. మీరు కంగారుపడాల్సిన పనిలేదు. అతనికి పాపంటే ప్రాణం. ఆ ప్రాణం దూరమవుతుందేమోనని బెదిరిపోయాడు. ఇప్పుడు ఆ పాపనే ట్రీట్‌మెంట్‌గా ఉపయోగించాలనుకుంటున్నాం. నాన్నను వదిలి పాపకూడా ఉండలేదు కాబట్టి అతని దగ్గర సాధ్యమైనంతవరకు పాపను ఉంచుదాం. మిగతావాళ్ళు కొంచెం ఓపికపట్టాలి. పాప అతని దగ్గర ఉంటేనే అతను త్వరగా కోలుకుంటాడు. ఈ సంగతిలో మేమొక నిర్ధారణకు వచ్చాం. అందువల్ల మీలాంటి వాళ్ళంతా కాస్త కోపరేట్ చేయండి. అతన్ని చూడాలన్న ఆతృతను చూపవద్దు. చూసినా వెంటనే వచ్చేయండి. మీరుండే సమయం కూడా పాపకు ఇచ్చేయండి" అన్నాడు.

డాక్టర్‌కు థాంక్స్ చెప్పి రూముకు చేరుకున్నారు.

"పాప తల్లిదండ్రులు ఎవరు? ఎక్కడుంటారు?" అడిగాడు.

"వాళ్ళను చూడగానే సాగర్ పరిస్థితి తీవ్రంగా మారటంతో ఆ సంగతి అడగటం మరచిపోయాం" అన్నాడు.

"వాళ్ళు కనబడితే ఈసారి అడ్రసు తీసుకోవటం మరచిపోవద్దు"

"మళ్ళీ వస్తాను. ఏదైనా అవసరమైతే సంకోచించవద్దు. వీలైతే మనవాళ్ళతో వస్తాను" అని అందరి దగ్గరా సెలవు తీసుకున్నాడు.

అప్పుడు సుదర్శనరావుకు నారాయణరావుకి భోజనం సంగతి గుర్తుకొచ్చింది.

ఇంటికెళ్ళి తినొచ్చే ఓపిక లేకపోవటంతో అందరూ కలిసి ఏదైనా హోటల్‌కు వెళ్దామనుకున్నారు.

"నాకొద్దు. తరువాత తింటాను" రేఖ అంది.

"అయితే నేనూ ఆంటీతోనే తింతాను" అంది పాపం.

"పాప కోసమైనా నువ్వు రాక తప్పదు. మాకు ఆకలివేసి వెళ్తున్నామనుకున్నావా? సాగర్‌కి స్వస్థత లభించేవరకూ మనం ఓపిగ్గా ఉండాలి కదా! పద" బలవంతంగా లేవదీసింది సుమిత్ర.

తప్పనిసరిగా కదిలింది రేఖ.

అక్కడికి దగ్గరలోనే ఉన్న హోటల్‌లో తిన్నామనిపించి వచ్చేశారు.

సాయంత్రం ఆరుగంటలైంది. సాగర్‌లో కదలిక కనబడింది చెక్‌చేస్తున్న డాక్టర్‌కి. సిస్టర్‌ని పిలిచి డాక్టర్ ముకుందరావుని పిలవమని చెప్పాడు. డాక్టర్ చెప్పిన వెంటనే హడావుడిగా పరుగులు తీస్తూ వస్తున్న సిస్టర్‌ని చూసి కంగారు పడ్డారు బయట ఉన్నవారంతా.

"ఏం జరిగింది, ఎందుకలా పరుగులు తీస్తూ వస్తున్నావ్?" అని అడిగారు.

వాళ్ళకు జవాబివ్వకుండా వెళ్ళిపోయింది. దాంతో వాళ్ళు మరింత కంగారుపడసాగారు.

సిస్టర్ వెనకే వస్తున్న ముకుందరావును చూసి ఆయన్ని సమీపించారు.

"మీరేం కంగారుపడొద్దు. సాగర్‌కు స్పృహ వచ్చే అవకాశం ఉంది. కాస్త ఓపికపట్టండి. ఇలా అయినదానికి కానిదానికి కంగారుపడటం మంచిదికాదు" అని మందలిస్తూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

లోపలికి వెళ్ళిన ఆయన సాగర్‌ను చెక్ చేసి కేస్ షీట్ తీసుకుని చూశాడు. మరో ఐదు నిమిషాల తరువాత బయటకు వచ్చి "పాప ఏదీ?" అడుగుతున్న ఆయన దగ్గరకు పాపను తీసుకొచ్చింది రేఖ.

"మనూ! నాన్న పిలుస్తున్నాడు మాట్లాడతావా?"

"నాన్న పిలుత్తున్నాలా" అంటూ ఆయన్ని తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది. పొద్దున్నుండి నాన్నతో అస్సలు మాట్లాడకపోవడం ఆ పిల్లకు దిక్కుతోచనట్లయింది. ఏం జరుగుతోందో అర్థంకాదు. ఎందుకు నాన్న మాట్లాడకుండా పడుకుండిపోయాడో తెలియదు. అటువంటిది ఇప్పుడు సాగర్ రమ్మంటున్నాడనేసరికి పరిగెత్తింది లోపలికి.

వెళ్ళీవెళ్ళగానే "నాన్నా" అని పిలిచింది. ఆ పిలుపుకు కళ్ళు తెరిచాడు సాగర్.

దగ్గరకు రమ్మన్నట్టు చేతులు చాచాడు. అంతే నాన్న చేతుల్లోకి దూకింది. అతని పొట్టపై కూర్చుంది.

"అన్నం తిన్నావురా!" అడిగాడు.

"ఆఁ నేనూ తాతయ్యా, నానమ్మా, లేఖా, లలితా అంతా తిన్నాం" గుర్తుకొచ్చిన పేర్లన్నీ చెప్పింది.

మనూను చూస్తుంటే అతని కళ్ళల్లో కాంతి. మనసు ప్రశాంతతతో ఉండిపోయింది.

"పొద్దున్నుండి నీ దగ్గరకు రానివ్వటంలేదు ఎందుకని? లేఖా ఆంతీ, చర్మ అంకుల్ అంతా ఏలుత్తున్నాలు. నానమ్మ, తాతయ్య, అమ్మమ్మ, లలిత ఆంతీ అంతా ఏడుత్తూనే ఉన్నాలు. ఆఁ మలిచిపోయాను ఇందాక బాస్కల్ అంకుల్ వచ్చాలు"

ఉదయం నుండి తండ్రితో మాట్లాడకపోవటంతో ఒక్కసారే మాట్లాడేస్తోంది. పొద్దుటినుండి నాన్నతో మాట్లాడలేదనే దిగులు ఇప్పుడు తీర్చుకోవాలని చూస్తోంది. ఆమెను ఒక్కసారిగా గుండెలకు అదుముకున్నాడు. తండ్రి గుండెల్లో ఒరిగిపోయింది.

సిస్టర్‌ను బతిమలాడి లోపలికి వచ్చింది రేఖ. లోపలికి రావటమే అతని కాళ్ళ దగ్గర ఒరిగిపోయి కన్నీరు కారుస్తూండిపోయింది.

"రేఖా! ఎందుకంత దుఃఖం ఇప్పుడేమైంది? నాకు తగ్గింది కదా! నేను ఇంటికి వచ్చేవరకు పాప బాధ్యత నీదేనని గుర్తుంచుకో" పాప బాధ్యతను అప్పగించాడు.

"నన్ను క్షమించండి. మిమ్మల్ని పెట్టిన బాధలకు. ఒక్కరోజు కూడా మిమ్మల్ని భర్తగా చూడలేదు. ఎన్ని అవమానాలు చేశాను. ఎన్ని మాటలన్నాను. ఒక్కదానిక్కూడా నన్ను పల్లెత్తు మాట అనలేదు. అది మీ సంస్కారం. దాన్ని తెలుసుకోలేని మూర్ఖురాల్ని"

"ఊరుకో రేఖా అవన్నీ తరువాత మాట్లాడుకుందాం. పాప చూడు ఎంత గాబరాపడుతోందో. ముందు దాన్ని కాస్త సముదాయించు" అని కూతుర్ని చూసి "బంగారూ పాలు తాగావా?" అడిగాడు.

తాగలేదన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపింది.

"రేఖ ఆంటీతో వెళ్ళి పాలు తాగిరా" చెప్పాడు.

అలాగే అన్నట్టు మంచం దిగి రేఖ చెయ్యి పట్టుకుంది. రేఖ పాపను తీసుకుని వచ్చేసింది.

ఐ.సి.యులో ఎవర్నీ ఉండనీయమని, ఏం కావాలన్నా తామే చూసుకుంటామని సిస్టర్ చెప్పటంతో ఇక అక్కడ ఉండి చేసేదేమీ లేదని ఇంటికి బయలుదేరారు. వెళ్ళేముందు ముకుందరావుని కలిశారు. వాళ్ళు ఇంటికి వెళ్ళి మరుసటి రోజు వస్తామని చెప్పారు.

వారికి అలాగే అన్నట్టు తలూపి, "పాపను కూడా తీసుకువెళ్తున్నారా?" అడిగాడు.

తీసుకెళ్తున్నట్టు తలూపి "దానితో ఏమైనా అవసరమున్నదా?" అడిగాడు నారాయణరావు.

"ఇక్కడ కీలకమైన ఔషధం పాపే... సరే సాగర్‌కు చెప్పి తీసుకెళ్ళండి" మళ్ళీ చెప్పాడు.

అందరూ ఐ.సి.యు దగ్గరకు వచ్చారు. పాపను సాగర్ దగ్గరకు రేఖ తీసుకెళ్ళింది. వాళ్ళిద్దర్నీ ఏమిటన్నట్లు చూశాడు.

"నేను, పాప ఇక్కడే ఉంటామని చెబుతున్నా మీ అమ్మగారు, నాన్నగారు ఇంటికి వెళ్దామంటున్నారు. మళ్ళీ రేపటివరకు మీరు పాపను చూడకుండా ఉండగలరా?" అడిగింది.

"రేపటికి నాకు తగ్గిపోతుందిలే. బహుశా రేపు నేను డిశ్చార్జి అవుతానేమో! మీరు రానవసరంలేకుండా నేనే వచ్చేస్తానులే"

"రాత్రికి ఎవరూ లేకుండా ఒక్కరే"

రేఖ మాటల్ని మధ్యలోనే అందుకుంది పక్కనే ఉన్న సిస్టర్.

"ఒక్కరే ఏమిటమ్మా! ఆయన్ని కళ్ళల్లో పెట్టి కాపాడుకోవటానికి ముగ్గురు సిస్టర్స్‌ని ఏర్పాటు చేశారు"

"మరింకేం వెళ్ళిరండి" సాగర్ అన్నాడు.

పాప సాగర్ బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకుని "లేపటికి నీకు వచ్చిన ఆయి తగ్గిపోతుందిలే. మళ్ళీ లేపువత్తాగా" అంది.

"అలాగే తల్లీ. ఆంటీని ఏడిపించకు. చెప్పిన మాట విను.. ఈ ఒక్క రోజేగా రేపు నేను వచ్చేస్తానులే" రేఖ వెంట పాప వెళ్తుంటే ఏదో అపురూపమైన వస్తువు దూరమవుతున్నట్టూ చూశాడు. ఆ చూపుల్లో భావాన్ని గ్రహించింది రేఖ.

మర్నాటికి సాగర్ తేరుకున్నాడు. అతన్ని స్పెషల్ వార్డులోకి మార్చారు. ఉదయమే రేఖ వచ్చేసింది ఆమెను చూస్తుంటే రాత్రంతా నిద్రపోలేదని స్పష్టమవుతోంది.

"రాత్రంతా నిద్రపోయినట్టులేవు" ఆమె కళ్ళను చూస్తూ అడిగాడు సాగర్.

"మీరిలా ఒంటరిగా ఇక్కడ ఉంటే నాకు నిద్రెలా పడుతుందనుకున్నారు? అయినా ఒక్కరోజు నిద్రలేనంత మాత్రాన నష్టమేమీ లేదులెండి. అనవసర ఆలోచనలు పెట్టుకోకుండా కళ్ళు మూసుకోండి. ప్రశాంతతే ఇప్పుడు మీకు కావలసినది" చీరకొంగుతో అతని చెక్కిలి తుడుస్తూ అన్నది.

ఆమె మాటల్లో ఆప్యాయత.. చేతల్లో అనురాగం..

"నీకు శ్రమ ఇస్తున్నాను. ఎవరికీ నిన్నంతా రెస్టు లేకుండా చేశాను. మళ్ళీ ఇదిగో ఇలా వచ్చేశావు. కాస్త ఆగి భోజనం చేసి రావచ్చుకదా! అంత కొంపలు మునిగే పనులేమున్నాయి ఇక్కడ? నాకు ఏదైనా అవసరమైతే కనిపెట్టుకుని సిస్టర్స్ ఉన్నారు. నువ్వెందుకు శ్రమతీసుకుని పొద్దున్నే రావటం?"

"అమ్మా! ఆయనకు డ్రస్ మార్చాలి. మీరు మారుస్తారా? మమ్మల్ని మార్చమంటారా? డ్రస్ తెచ్చారా? మీకు యాక్సిడెంట్ అయినప్పుడు డ్రస్ మార్చాలి. తోడుండండి సార్ అంటే బయటకు పారిపోయాడుర్. అలాగే మీరూ సిగ్గుపడతారేమోనని అడుగుతున్నాను" సిస్టర్ అన్నది.

ఈమాట ఆమెకు మరో షాక్! నిన్న పాప ఎవరో తెలియటం ఒక షాక్ అయితే ఇవాళ యాక్సిడెంట్ సమయంలో తన డ్రస్ అతను మార్చలేదన్నది మరో షాక్. తానెంత మూర్ఖంగా ప్రవర్తించింది. సిస్టర్‌నే డ్రస్ మార్చమని కళ్ళు తుడుచుకుంటూ బయటకు నడిచింది.

తొందరపాటుకు వైద్యం లేదు. బురదలో కాలు వేయకుండా చూసుకోవాలేగానీ వేసిన తరువాత వేదన చెందితే ప్రయోజనం ఏముంటుంది? గులాబీ పువ్వును కోసేముందే ముల్లు గురించి ఆలోచించాలి. కోసేటప్పుడు ముల్లు గుచ్చుకుందనుకుంటే ఎలా? స్విచ్ పట్టుకోవాల్సింది పోయి ప్లగ్‌లో వేలుపెడితే ఏమవుతుంది? తరువాత చింతించి ప్రయోజనం ఏమిటి? తాను చేసిన ఈ దుర్మార్గానికి విరుగుడు ఏమిటి? ఆలోచనలతో ఆమె తలపగిలిపోయేలా ఉంది. అదే సమయంలో ఆపద్భాంధవిలా లలిత వచ్చింది. ఆమెను చూడగానే ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది. ఎందుకేడుస్తోందో తెలియదు. సాగర్ పరిస్థితి బాగానే ఉన్నదని అంతకుముందు డాక్టర్‌ను కలిస్తే చెప్పాడు. మరి ఇదెందుకు చింతిస్తోంది? సాగర్ మంచమెక్కినప్పటి నుండి దీని మనసు మనసులో లేదు. ఎంతగానో కుళ్ళిపోతోంది. సాగర్‌కు కాదు ముందు దీనికి రెస్టు అవసరం. ఇంటికెళ్ళి పొద్దున్నే ఇటు పరిగెత్తుకు వచ్చింది. కాస్త రెస్టు తీసుకుంటే మనసు కుదుటపడుతుంది. ఆలోచనలతో సతమతమవుతూ తన ఒడిలో తలపెట్టుకుని దుఃఖిస్తున్న రేఖ తలనిమురుతూ ఉండిపోయింది.

"రేఖా! అంతా శుభంగానే ఉంది కదా! మళ్ళీ నువ్వెందుకు ఇంత మధనపడుతున్నావు? ఇది చింతించాల్సిన సమయం కాదు. ఆనందించాల్సిన సమయం. భగవంతుడి దయవల్ల సాగర్ త్వరగానే కోలుకున్నాడు. సాయంత్రం అతన్ని డిశ్చార్జ్ చేస్తారు. అతన్ని డిశ్చార్జ్ చేయగానే మనమంతా ఇంటికి వెళ్ళిపోతాం కదా! ఎవరైనా చూస్తే బాగుండదు సముదాయించింది.

రేఖ తలెత్తి కళ్ళు తుడుచుకుని "నా పాపాలకు నిష్కృతిలేదు. నా దురాలోచనలకు చావే శరణ్యమనిపిస్తోంది. ఆయన్ని ఎన్ని చిత్రహింసలు పెట్టాను. ఎన్ని రకాలుగా వేధించాను? వాటిలో ఒక్కటి కూడా మనసులో పెట్టుకోలేదు. అంతటి మహోన్నత హృదయాన్ని ఎన్నిసార్లు గాయపరిచాను. తలుచుకుంటేనే నా మీద నాకే అసహ్యం వేస్తోంది. ఆయనకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేసి ఇంట్లో నుండి వెళ్ళిపోయేలా చేశాను. ఏ మనిషీ చేయకూడని దుష్కార్యాలెన్నో చేశాను దీనికి ప్రాయశ్చిత్తం లేదా?" దీనంగా లలిత ముఖంలోకి చూసింది.

"ఇవన్నీ అతనిపై కక్షతో చేయలేదు కదా! కేవలం పరిస్థితులు అలా కల్పించాయి. పరిస్థితులకు ఎవరైనా తలొగ్గాల్సిందే. వాటి నుండి ఎవరూ తప్పించుకోలేరు. ఇక్కడ కక్షలు కార్పణ్యాలకు అవకాశమే లేదు. ఏదీ శాశ్వతం కాదు. సుఖమైనా దుఃఖమైనా శీతాకాలంలో ప్రపంచం మొత్తాన్ని మంచుతెరల మధ్యలో నుంచి చూస్తే అవతల ఏమున్నదో, ఏమి జరుగుతోందో ఎవరికీ తెలియదు. సూర్యకాంతి వస్తేగానీ వాస్తవాన్ని గ్రహించలేం. నీ పరిస్థితీ అంతే. ఇప్పుడు నీ జీవితంలోకి సూర్యకాంతి అనే వెలుగు ప్రవేశించింది. ఆ వెలుగులో ఇకనుంచి వాస్తవాల్ని మాత్రమే చూడు. అతిశయం, అభిజాత్యం, ఎక్కువ తక్కువ వంటి చీకట్లో మళ్ళీ ప్రయాణించకు. ముఖ్యంగా ఇతరులను ప్రేమించటం నేర్చుకో" లలిత హితబోధతో కొంత తేరుకుంది.

"మనిషికి కావలసింది తొందరపాటు కాదు. ఓర్పు. సర్దుకుపోవటం జీవితానికి వెలుగునిస్తుంది. ఆ వెలుగే మనుష్ని దగ్గరకు చేరుస్తుంది. స్వర్గం ఎక్కడో లేదు. మనం చేసే పనుల్లోనే ఉంటుంది. మనం వేసే ప్రతి అడుగూ సవ్యదిశలోనే పడేలా చూసుకోవాలి. జీవితమంటేనే ఎన్నో ఒడిదుడుకులమయం. నడుస్తున్నప్పుడు ఎదురుదెబ్బలు తగలకుండా ఎలా జాగ్రత్తపడతామో అలాగే జీవితంలో కూడా ఎదురుదెబ్బలు తగలకుండా చూసుకోవాలి. మన చదువు మనకు అతిశయం ఇవ్వకూడదు. సహనం, వివేకం ఇవ్వాలి. అయినా డిగ్రీల ద్వారా నేర్చుకోలేనిది ప్రపంచాన్ని చూసి నేర్చుకోవచ్చు. ఈ విశాల ప్రపంచమే ఒక విశ్వవిద్యాలయం. దీన్నుండి జీవించటం ఎలాగో నేర్చుకోవచ్చు. ఎలా జీవించకూడదో కూడా ఈ విశ్వవిద్యాలయమే నేర్పుతుంది. డబ్బు సంపాదించాలంటే డిగ్రీలతో నేర్చుకున్న చదువు సరిపోవచ్చు. అసలా డిగ్రీలు లేకపోయినా సంపాదించుకోవచ్చు. డబ్బు సంపాదనకు మనం కాలేజీల్లో నేర్చుకునే విద్య పనికిరావచ్చు,

రాకపోవచ్చు. కానీ ఖచ్చితంగా విజ్ఞానార్జన మాత్రం ప్రపంచమనే విశ్వవిద్యాలయం నుండి నేర్చుకోవలసిందే విచక్షణ, వినయం. సౌశీల్యం అనేవి చదువుతో రావు. సంస్కారం వల్లనే అలవడతాయి"

లలిత మాటలు ఆశ్చర్యంగా వింటోంది.

దీనికి ఇంత విచక్షణ ఎక్కడిది? తనతోనే తిరుగుతుండేది. తాను ఏది చెబితే అదే చేసేది. తానేది అడిగినా నిరాకరించేది కాదు. మరి ఇంత విచక్షణ ఎక్కడ నేర్చుకున్నది. నేర్చుకుంటే వచ్చేది కాదు విచక్షణ. పరిస్థితులే అన్నీ నేర్పుతాయి కాబోలు.

"సాగర్ వంటి వ్యక్తుల్ని అర్థం చేసుకోవటం అంత తేలికకాదు. అలాంటి వాళ్ళకు క్షమాగుణం ఎక్కువ ఉంటుంది. వాళ్ళను ఎవరైనా బాధపెట్టినా దాన్ని మనసులో ఉంచుకోరు. తాము కూడా ఎన్నో తప్పులు చేస్తుంటామని భావించగల విశాలహృదయం వాళ్ళది. తనను బాధపెట్టిన వాళ్ళతో ప్రయాణించేందుకు ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే ఉంటారు. హాని తనవల్లజరిగినా, తనకు ఇతరుల వల్ల జరిగినా పెద్దగా ఆలోచించరు. కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాల్లో తానూ వాళ్ళలాగానే ప్రవర్తిస్తానని, తామే గొప్ప హృదయంతో ఆలోచించగలమని వారు భావించరు. అటువంటి ఉన్నత హృదయం కల సాగర్‌లాంటి వాళ్ళను అర్థం చేసుకోవాలంటే చాలా సమయం పడుతుంది. వారి సున్నితత్వాన్ని మనం గుర్తించేసరికి జరిగిపోవలసిన అనర్థం జరిగిపోతుంది. వేసిన అడుగు వెనక్కి తీసుకునే సమయం కూడా ఉండదు. కానీ, ఇక్కడ నీ తప్పుని సరిదిద్దుకునే అవకాశం ఉంది. కంగారుపడకు. అవసరమైతే సాగర్‌కు మేమంతా నచ్చచెపుతాం. అసలంత అవసరం వస్తుందని నేను అనుకోవటంలేదు. ఎందుకంటే సాగర్ గురించి నాకు పూర్తిగా తెలుసు."

ఈలోగా పాపతోపాటు రెండు కుటుంబాల వారూ వచ్చేశారు.

పాపను దగ్గరకు తీసుకుని "టిఫిన్ తిన్నావా నాన్నా?" అడిగింది రేఖ.

"ఓ.. అమ్మమ్మ ఇడ్లీ పెత్తింది. పాలు తాగించింది"

"మరి నాన్న దగ్గరకు వెల్దామా?" ఆ మాట వినగానే పాపలో ఎక్కడలేని హుషారు. సాగర్ నిన్న ఉన్న ఐ.సి.యు వైపు వెళ్ళబోయింది. "నాన్న ఇప్పుడు అక్కడ లేరు. ఇటు రా తీసుకెళ్తాను" పాపచేయి పట్టుకుని సాగర్ ఉన్న రూమ్ వైపు నడిచింది.

పాపను చూడగానే సాగర్ ఒక్క ఉదుటున మంచం మీదనుండి కిందకు దిగాడు. పాప కూడా గబగబా మంచం దగ్గరకు పరిగెత్తింది. సాగర్ చేతుల్లోకి దూకింది.

బయట కూర్చున్నవారు దూరంగా వస్తున్న మురళి, సరస్వతిలను చూశారు. వాళ్ళను ఇప్పుడు సాగర్ మళ్ళీ చూశాడంటే తట్టుకోలేడనిపించి గబగబా వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళారు నారాయణరావు, సుదర్శనరావు.

వారిని మధ్యలోనే ఆపి, "మరోలా అనుకోకండి. సాగర్‌కు ఇప్పుడే స్పృహ వచ్చింది. మిమ్మల్ని చూశాడంటే మళ్ళీ మొదటికి వస్తుందేమో? ఇలా అంటున్నందుకు మరోలా భావించవద్దు" నారాయణరావు అన్నాడు.

బతిమలాడుతున్నట్టు మురళి చేతులు పట్టుకున్నాడు సుదర్శనరావు. మాటల్లో వారెక్కడ ఉంటున్నారో అడ్రస్ తీసుకున్నాడు నారాయణరావు. సాగర్‌కు పూర్తిగా స్పష్టత చిక్కగానే తామే వారి వద్దకు వస్తామని, అంతవరకు సాగర్‌ని డిస్టర్బ్ చేయవద్దని మరీమరీ కోరాడు సుదర్శనరావు. వారి మనసుల్లో ఎటువంటి కల్మషం లేదని తెలుసుకున్న మురళి, సరస్వతి వెనుదిరిగాడు.

19

సాగర్‌ను డిశ్చార్జ్ చేశారు.

మురళి, సరస్వతిలను కలిశారు సాగర్ స్నేహితులు శర్మతో కలిసి.

తమను తాము పరిచయం చేసుకున్నారు వారంతా. వారి బ్యాక్‌గ్రౌండ్ తెలుసుకున్న మురళి, సరస్వతి ఇద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు. వారెందుకు వచ్చారో అర్థం కాలేదు.

సరస్వతి ఇచ్చిన కాఫీ తాగి భాస్కర్ అన్నాడు.

"మురళీగారూ మిమ్మల్ని ఇలా అడుగుతున్నందుకు ఏమీ అనుకోవద్దు. మాకున్న ఫ్రెండ్స్‌లో సాగర్ అంటే అందరికీ ప్రాణం. వాడి కాల్లో ముల్లు గుచ్చుకుంటే మేము విలవిల్లాడతాము. అటువంటి వాడిప్పుడు ఎంత ప్రమాదంలో చిక్కుకుని బయటపడ్డాడో మీరూ చూశారుగా. పాప ఎక్కడ తనకు దూరమవుతుందోనన్న భయం వాడిని ఇంకా వదిలిపెట్టలేదు. మూడేళ్ళనుండీ పాపను వాడెంతో అపురూపంగా చూసుకుంటున్నాడు. కన్న తల్లిదండ్రులుగా మీరు పాపను కావాలనుకోవటంలో తప్పులేదు. మిమ్మల్ని మేమేమీ అనటంలేదు. దయచేసి మావాడి పరిస్థితిని గమనించి పెద్దమనసు చేసుకోమని మా మనవి. పాప కూడా సాగర్‌ను వదిలిపెట్టి ఉండలేని పరిస్థితి."

భాస్కర్ మాటల్లోని భావం అర్థమైంది ఆ ఇద్దరికీ.

"చూడండి భాస్కర్ సాగర్ వంటి తండ్రి లభించటం మా పాప చేసుకున్న పుణ్యం. నిజంగా పాప మా దగ్గర పెరిగినా మేమంత మంచిశిక్షణ ఇవ్వగలిగేవాళ్ళం కాదేమో? పాపను తీసుకెళ్ళే ఉద్దేశం మాకులేదు. ఒకసారి పాపను చూడాలనుకున్నాం అంతే. తండ్రిని, పిల్లను విడదీసేంత దుర్మార్గులం కాము. కాకపోతే మాదో రిక్వెస్టు. అప్పుడప్పుడు పాపను మాకు చూపించమనండి. మాకు వీలున్నప్పుడు మేమూ వస్తుంటాం" మురళి అన్నాడు.

మురళి మాటలకు కన్నీళ్ళతో తలూపింది సరస్వతి.

మురళి, సరస్వతిల మంచి మనసులకు జోహార్లు అర్పించింది మిత్రబృందం. ఇక సాగర్‌కు ఏమీకాదు. వాడికి పాప రక్షరేకుగా ఉంటుంది. వచ్చేటప్పుడు ఎంతో దిగులుతో వచ్చిన వాళ్ళ ముఖాల్లో రిలీఫ్ కనబడింది. ఒక పెద్ద ప్రమాదం నుండి బయటపడ్డామని తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

మిత్రబృందం సాగర్‌ను చేరుకున్నారు. పాప ఇక ఎక్కడికీ వెళ్ళదని, తాము మురళితో మాట్లాడివచ్చామని చెప్పారు. మురళి సమాధానాన్ని కూడా తెలిపారు. వారి మాటలు విన్న సాగర్ సంతోషం పట్టలేకపోయాడు.

"ఉండండి మీకు మంచి పార్టీ ఇస్తాను" సంతోషం పట్టలేకపోతున్న సాగర్‌ను చూస్తుండిపోయారు వారంతా.

"పార్టీ బయట ఎందుకు? ఇంట్లోనే ఇద్దాం. ఇవాళ అందరికీ భోజనం ఇక్కడే" లోపలి నుండి వస్తూ రేఖ అనన్ది.

అలా ఆమె కలిసిపోవటం వారికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. వారి ఆలోచనల్ని గ్రహించింది రేఖ.

"మీకందరికీ నా క్షమాపణలు. ఇదివరకటి నా ప్రవర్తన తలుచుకుంటే నాకే సిగ్గుగా ఉంది. మీరంతా నన్ను మనస్ఫూర్తిగా క్షమించాలి"

ఆమెలో వచ్చిన మార్పు వాళ్ళ సంతోషాన్ని మరింత పెంచింది.

"అదేమిటి వదినా అలా అంటారు. మిమ్మల్ని మేము క్షమించటమేమిటి? మీరలా అనకూడదు. మేము వినకూడదు. తప్పులు అందరం చేస్తాం. కానీ అది తెలుసుకుని సరిదిద్దికునేందుకు కొందరే ప్రయత్నిస్తారు. ఆ సంస్కారం మీకున్నది. ఇక ఆ విషయం వదిలిపెట్టండి. ఇవాళ మాకు మంచిభోజనం పెట్టండి చాలు"

"మరి నాకో! నన్ను మర్చిపోతున్నాలు" లోపలనుంచి వస్తూ అంది మనూ.

"అయ్యో మా బంగారుతల్లిని మరిచిపోవటమా? వదినా మొట్టమొదట మా తల్లికే పెట్టాలి"

కోడలు, కొడుకు, కొడుకు స్నేహితులతో ఇల్లు కళకళలాడుతుండటంతో నారాయణరావు దంపతులకు పట్టరాని ఆనందంగా ఉంది. తాము ఏం కోరుకున్నారో సరిగ్గా అలాగే ఉండటం వారికి ఎంతో సంతృప్తినిచ్చింది.

"అవును. ఇవాళ విందు భోజనం మన ఇంట" అంటూ నారాయణరావు వెంటనే సుదర్శనరావుకి ఫోన్ చేశాడు.

"బావగారూ! మీరిప్పుడు ఇక్కడకు రాకపోతే మంచి దృశ్యాలు మిస్ అవుతారు. మళ్ళీ కావాలన్నా దొరకవు. వెంటనే మీరు, చెల్లెమ్మ బయలుదేరి వచ్చేయండి. భోజనాలిక్కడే"

తల్లిదండ్రుల్ని పిలిచిన మామగారి వంక కృతజ్ఞతగా చూసింది రేఖ.

"అదేమిటమ్మా అలా చూస్తావు? మన సంతోషాన్ని మనవాళ్ళతో పంచుకుంటే ఆనందం రెట్టింపవుతుంది. మనలోనే దాచుకోకూడదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అరె! చల్మ ఏడీ?" అప్పుడుగానీ శర్మ గుర్తుకురాలేదెవరికీ.

"ఇదిగో నువ్వే ఫోన్ చేసి పిలువు మీ చల్మ అంకుల్‌ని" భాస్కర్ ఫోన్ అందించాడు.

"చేసి ఇవ్వు"

"అలాగే హుజూర్!" అని శర్మకు ఫోన్ చేశాడు.

"ఏమిట్రా భాస్కర్? ఇప్పుడు ఆఫీసుకు బయలుదేరుతున్నా" అటునుంచి జవాబిచ్చాడు శర్మ.

"లైన్‌లో ఉండరా. ఇదిగో తల్లీ.. మీ చల్మ ఆఫీసుకి వెళ్తున్నాడట. నువ్వే చెప్పు"

భాస్కర్ చేతిలో నుంచి ఫోన్ అందుకుని "అలో చల్మా! ఇవాళ ఆఫీసు మా ఇంటిలోనే. నువ్వూ లలిత ఆంటీ ఇద్దరూ ఇక్కలికి వచ్చేయండి" ఫోన్ భాస్కర్‌కి అందించింది.

"విన్నావుగా మీ మేనకోడలి ఆర్డర్. మరి బయలుదేరు" చెప్పాడు శర్మతో.

దీనికి ఇంత తెలివితేటలు ఎక్కడినుంచి వచ్చాయి? ఏ విషయంలోనూ తడబడదు. ఎంత పెద్ద మాటైనా ఇట్టే పట్టేస్తుంది. కౌంటర్ ఇవ్వటంలో దిట్ట. దీని పెంపకం విషయంలో జాగ్రత్త తీసుకుంటే మణిపూస అవుతుంది. సాగర్ అనుకున్నాడు. కూతుర్ని చూసి మురిసిపోతున్న సాగర్‌ను చూస్తుండిపోయింది రేఖ.

అంతలోనే ఏదో గుర్తుకువచ్చినట్లు "ఈ రోజు భోజనానికి మురళి, సరస్వతిలను కూడా పిలిస్తే బాగుంటుందేమో? అంటున్న రేఖను మెచ్చుకుంటున్నట్లు చూశాడు సాగర్.

"అవును మంచి ఆలోచన" అని వాళ్ళకు కూడా ఫోన్ చేశాడు నారాయణరావు.

కానీ, మురళి, సరస్వతి పేరు వినగానే మనూ ముఖం అప్రసన్నంగా మారిపోవటం అందరూ గమనించారు. అది అప్పుడే మనుషుల మనస్తత్వాలను అర్థం చేసుకునేదానిలా తయారవుతోంది. ఎవరు తనకు ప్రియులో, ఎవరు అప్రియులో నిర్ధారించుకునే స్థితికి చేరుకుంటోంది. అటువంటి పసిదానికేమని జవాబివ్వగలరు?

ఆ రోజు ఇల్లంతా ఒకటే సందడి. జోకులు, ఒకరిపై మరొకరు సెటైర్లు. అబ్బ జీవితంలో ఆ రోజుని మరిచిపోలేమని అంతా అనుకున్నారు. అందరిలోకీ సెంటర్ ఆఫ్ ఎట్రాక్షన్ మనూ. ఆమె ముద్దుముద్దు మాటలు, చేష్టలు అన్నీ అందరికీ అపురూపమే. మురళీ సరస్వతి కూడా ఎంతో హుషారుగా పాల్గొన్నారు.

సాయంత్రం ఎవరికి వారు వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక వెళ్ళిపోయారు.

అందరూ వెళ్ళిపోయాక ఇల్లంతా నిశబ్ధంగా మారింది. ఇల్లు సర్దుకుంటున్న రేఖ, రాధారాణిలతోపాటు తానూ చేతనైనట్టుగా పనిచేస్తోంది మనూ.

"ఆంటీ...ఆంటీ" అని పిలుస్తున్న మనూను దగ్గరకు రమ్మని పిలిచింది.

దగ్గరకు వచ్చిన మనూను ఎత్తుకుని "ఇక నుండి నన్ను ఆంటీ అని పిలవకూడదు" అన్నది.

ఆమె మాటలకు అంతా ఇటువైపు చూశారు.

"మరి..."

ఆమె ఏమని చెబుతుందా అని ఎదురు చూస్తున్నారంతా.

"ఇవాళ్టి నుండి నేను నీకు అమ్మను. అమ్మా అని పిలవాలి తెలిసిందా?"

ఆ మాటలకు అందరి ముఖాలు వికసించాయి. సాగర్ ఆమెవైపు కృతజ్ఞతగా చూశాడు.

"చూడమ్మా! ఇవాళ్టినుండి నువ్వు నానమ్మ దగ్గరే పడుకోవాలి. నాన్న దగ్గర కాదు" రాధాదేవి మాటలకు సాగర్, రేఖ ఒకరి ముఖాలు మరొకరు చూసుకున్నారు. రేఖ ముఖంలో సిగ్గులు దోబూచులాడాయి.

అబ్బ.. ఇన్నాళ్ళకు మంచుతెరలు విడిపోయాయి.

అందరూ ఒకేసారి ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. అందరి హృదయాలు తేలికపడ్డాయి.

జీవితం విలువ తెలుసుకున్నవారికి భవిష్యత్తు అందంగానే కనబడుతుంది. అది తెలుసుకోలేని వారు జీవితాన్ని నిరర్థకం చేసుకుంటారు. చేసిన పొరపాట్లను తలుచుకుని భవిష్యత్తును చాలామంది నిస్తేజంగా గడుపుతారు. కానీ, కొంతమంది గతంలో చేసిన తప్పుల్ని వర్తమానంలో సరిదిద్దుకుంటూ భవిష్యత్తును బంగారుమయం చేసుకుంటారు. మనిషి జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసుకోవాలంటే ఎదురయ్యే సమస్యల్ని చూసి బెదిరిపోకూడదు. సంయమనంతో వాటిని పరిష్కరించుకుంటూ ముందడుగు వేయటం నేర్చుకోవాలి.

ప్రతిమనిషికి భవిష్యత్తు ఓ జీవనస్రవంతి వంటిది. అలా సజీవంగా ప్రవహిస్తూనే ఉంటుంది. కొందరికి ఆ ప్రవాహం వేగంగా పరిణమిస్తుంది మరికొందరికి నెమ్మదిగా, గంభీరంగా అగుపిస్తుంది. ఇంకొందరికి స్థంభించినట్లు తోస్తుంది. ఏదేమైనా భవిష్యత్తును చూసి బెదిరితే జీవితం విలువ తెలుసుకోలేరు. సమస్యలు లేని జీవితం లేదు. అలాగని సమస్యల్నే తలుచుకుని బెదిరిపోవటం తెలివిలేనివాళ్ళు, మూర్ఖులు చేసేపని.

20

ఆ రాత్రి..

సిగ్గుల మొగ్గయి గదిలోకి వచ్చిన రేఖను మురిపెంగా చూశాడు సాగర్.

అంతలోనే ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్లుగా "అవును మన మొదటి రాత్రి ఇంకా ఏవో షరతులు చెబుతానన్నావుగా ఏమిటవి?"

అతని నోటిని తన చేతితో మూసేసింది.

"అదేమిటి? ఇప్పుడు చేత్తో మూసే సమయమా? నువ్వు నోటిని మూసినా మూయకపోయినా నేను కొన్ని విషయాలు నీకు చెప్పాలనుకుంటున్నాను. ఒక సందర్భంలో మంజులతో నన్ను చూసి నువ్వు అపార్థం చేసుకున్నావని నాకు తెలుసు. కానీ నాకు నీపై తప్ప మరో ఆడపిల్లపై ఎటువంటి అభిప్రాయాలు లేవు. మంజులే ఒకసారి నా వెంటపడినప్పుడు తిరస్కరించాను. నేనొక అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నానని, ఆమెను తప్ప మరొకరిని పెళ్ళాడే యోచనేలేదని స్పష్టంగా చెప్పాను. ఆ అమ్మాయి పేరు చెప్పమని వేధించింది. నేను చెప్పటానికి నిరాకరించాను. అలాగే నా పుట్టినరోజున నేను పాడిన పాటలు నిన్ను ఉద్దేశించినవని నువ్వు భ్రమపడ్డావు. కానీ అవి నా ఫేవరేట్ సాంగ్స్. అవి పాడే చాలాసార్లు ప్రైజ్‌లు కూడా సాధించాను. ఇవన్నీ నీకిప్పుడు ఎందుకు చెబుతున్నానంటే భవిష్యత్తులో మళ్ళీ ఇదివరకటిలా అపార్థాలకు అనుమానాలకు తావివ్వకూడదని. ఒకసారి మనసులో అనుమానం మొదలైందా అది మనిషిని వేరుపురుగులా తినేస్తుంది. ప్రశాంతంగా ఉండనివ్వదు. ఏ పనీ చేయనివ్వదు. భవిష్యత్తును అధోగతికి ఈడుస్తుంది" అతను ఆపాడు.

"నా దైవం ఇన్నాళ్ళకు కరుణించింది. ఏ జన్మలో చేసుకున్న ఎన్ని నోముల ఫలమో ఇంత మంచి భర్తకు భార్యగా, ఇంత ఉన్నత కుటుంబానికి కోడలిగా అడుగుపెట్టగలిగాను. ఈ జన్మకు ఈ అదృష్టం చాలు" పరవశంతో అన్నది.

మళ్ళీ ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్లు, "అన్నట్లు చెప్పటం మరిచిపోయాను. అప్పటి అరవై లక్షల సంగతి అవి నాన్న దగ్గరే ఉండిపోయాయి" వాటినేం చేద్దాం అన్నట్టుగా ఉందామె చూపు.

"అవి నీవి, నీ కూతురివే! ఏం చేసుకుంటారో మీ ఇష్టం. నీ కూతురు పెద్దదైన తరువాత ఇద్దరూ ఆలోచించుకుని ఒక అభిప్రాయానికి రండి. నాన్నగారెప్పుడో ఎవరికివ్వవలసినవి వారికిచ్చేశారు. ఇక అవి మీ తల్లీకూతుళ్ళవే. వాటితో మాకేం సంబంధంలేదు" చెబుతున్న అతన్ని ఆరాధనగా చూసింది.

"ఈ సమయంలో నాదో కోరిక. కాదనకూడదు."

"ప్రియసఖి కోరక కోరక కోరితే తీర్చనని ఎలా తిరస్కరిస్తాను"

"ఏమీలేదు. మనకు ఒక్క పాపచాలు. అందుకని నేను బర్త్‌కంట్రోల్ ఆపరేషన్ చేయించుకోవాలనుకుంటున్నాను."

ఆమె వింతకోరిక అతన్ని ఉలిక్కిపడేలా చేసింది.

"అవునండీ మనకు మనూ చాలు. మనకు పిల్లలు కలిగితే నాలో స్వార్థం పెరిగి మనూను సరిగ్గా చూడలేమోనని భయం. అదీగాక ఈ క్వశ్చన్ బ్యాంక్‌తోనే వేగలేకపోతుంటే ఇంకెన్ని క్వశ్చన్ బ్యాంకుల్ని తట్టుకోగలం?" నవ్వుతూ అంది.

ఆమె ఆలోచన అతనికి ఎంత సంతోషాన్ని ఇచ్చిందో చెప్పలేము.

"ఇది మనమిద్దరం తీసుకోవలసిన నిర్ణయం కాదు. మొత్తం కుటుంబం తీసుకోవాలి. ఇప్పుడే అమ్మానాన్నల్ని అడుగుదామా లేక రేపు.." నవ్వుతూ అన్నడు.

ఆ నవ్వే అయోమయంలో పడేసి ఇంకొక ఆలోచనకు అవకాశం రానివ్వదు. ఈ తృప్తిచాలు. ఇంతకుమించి ఎవరైనా కోరుకునేదేమున్నది? మబ్బులచాటున చంద్రుడు కొంటెగా చూస్తున్నాడు. గదిలో రతీమన్మథులు కోరికతో తపించిపోతున్నారు.

(సమాప్తం)

Post your comments